Neprávem také dovolává se stížnost měst. obce N. B. § 1 chodníkového řádu pro město N. B., neboť takovýto všeobecný předpis platí jen tehdy a potud, pokud spočívá na zmocnění zákonném. Lze snad připustiti, že v § 82 stav. ř. dáno jest příslušnému orgánu obecnímu zmocnění, aby ve funkci úřadu stavebního stanovil způsob konstrukce a šířku chodníku, není mu však dáno zmocnění, aby povinnost, která podle výkladu svrchu podaného postihuje toliko majitele staveb, rozšiřoval na majitele pozemků nezastavěných. Nelze tedy chodníkový řád, pokud chce uvaliti povinnost chodníkovou i na pozemky nezastavěné uznati za platnou normu právní. — — —

Č. 11.160.

Stavební právo (Čechy). — Řízení správní: Z rozhodnutí zem. úřadu podle § 22 stav. ř. pro Prahu o tom, zda pozemek postoupený pro ulici se odevzdává bezplatně či za náhradu, je podle § 129 stav. ř. a čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. přípustno odvolání k min.

(Nález ze dne 21. března 1934 č. 5867.)

Věc: Město P. (adv. Dr Leopold Langer z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Tělocvičnou jednotu »Sokol« v P. a Národní Jednotu Pošumavskou adv. Dr Alois Petrův z Prahy) o rozšíření ulice.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: K žádosti dědiců po Emanuelu K. za sdělení stavební čáry pro stavbu třípatrového domu na rohu J. třídy a L. ulice v P. usneslo se městské zastupitelstvo v P., aby L. ulice ve trati mezi Ja. ulicí a J. třídou byla se zřetelem na stále rostoucí frekvenci a výšku budov zde stavěných a projektovaných rozšířena z 15·20 m na 25·20 m souměrně k ose, a na základě tohoto usnesení sdělil městský úřad žadatelům stavební čáru.

K rekursu žadatelů zrušila osk v Plzni výměrem z 27. ledna 1928 dotčené usnesení obecního zastupitelstva, a to v podstatě z toho důvodu, poněvadž obecní zastupitelstvo již při sdělávání plánu polohy uznalo, že šířka 15·20 m je pro ulici L. dostatečná, a že nelze její rozšíření odůvodňovati zvýšenou frekvencí, když hlavní třída J. má na rohu L. ulice jen 20 m šířky, a když jiné ulice, kudy ubírá se frekvence, nejsou širší. Při tom poznamenala osk, že existující již rozšíření chodníku ulice L. před budovou finančního úřadu nestalo se ani tak z důvodů komunikačních, jako spíše se zřetelem na monumentální charakter oné budovy, a že rozšířením ulice L. povstal by na dlouhou řadu let u domů čp. . . . nevzhledný kout, a podotkla, že výška domu se musí podle § 73 stav. řádu říditi podle šířky ulic, nikoliv naopak.

K odvolání městské obce P. zrušil zsv v Praze rozhodnutí osk a v důvodech svého rozhodnutí uvedl, že v době, kdy byl sděláván platný plán polohy a určována šířka L. ulice, nebylo ještě možno předvídati budoucí rozvoj města, který vyvinul se tak, že ulice L. je značně zatí-

žena především chodci směrem k nádraží, Škodovým závodům, úřadům a školám, kromě toho také dopravou vozovou, která používá této ulice, aby vyhnula se stoupání v J. třídě. L. ulice nabývá tak charakteru ulice dopravní, jejímž úkolem je také, aby ulehčila třídě Č. Poněvadž dosavadní šířka L. ulice je i pro druhořadou dopravní tepnu příliš malá, a nyní naskýtá se příležitost, aby byla aspoň v jedné své části rozšířena, sluší rozšíření její uznati za výhodné. Toho je zapotřebí i z toho důvodu, aby bez újmy přístupu světla a vzduchu mohlo výškově býti využito drahých stavenišť. Dočasná a podřadná závada estetická následkem vzniku koutů u dvou domů této ulice dá se podle náhledu žal. úřadu vhodným způsobem zmírniti tak, že nebude rušiti.

Proti tomuto rozhodnutí podána byla Místním odborem Národní Jednoty Pošumavské v P. a Tělocvičnou jednotou Sokol I. v P., jakožto novými majiteli části pozemků v L. ulici, a dědici po Emanuelu K. stížnost k nss-u, jehož nálezem Boh. A 8839/30 bylo rozhodnutí býv. zsv-u zrušeno pro porušení samozřejmé a nyní v § 48 procesního řádu správního (vl. nař. Sb. č. 8/1928) výslovně formulované procesní zásady o slyšení stran, jež bylo shledáno v té okolnosti, že býv. zsv nedal před svým rozhodnutím majitelům pozemků příležitost, aby se vyjádřili o skutečnostech, na nichž zsv své rozhodnutí založil, zejména o obsahu zprávy zem. úředníků, kteří provedli místní šetření.

Řídě se tímto nálezem uložil zem. úřad v Praze okr. úřadu v P., aby obsah zprávy zem. úředníků o místním šetření sdělil majitelům pozemků, kteří podali stížnost k nss-u, a poskytl jim možnost vyjádřiti se o skutečnostech ve zprávě obsažených. Na vyzvání okr. úřadu podaly Místní odbor Národní Jednoty Pošumavské a Tělocvičná jednota Sokol I. v P., které se zatím staly výhradnými majiteli příslušných pozemků, písemné vyjádření, ve kterém vyvracely ve všech směrech skutkové zjištění obsažené ve zprávě zemských úředníků. Upozorňujíce, že v každém případě domáhaly by se na obci náhrady za odstoupenou část pozemků, dovozovaly obě korporace, že v usnesení měst. zastupitelstva o rozšíření ulice nutno spatřovati změny regulačního plánu, který pro Říšské předměstí města P. byl sdělán v r. 1895 a schválen zem. výborem v r. 1897, a navrhovaly, aby zem. úřad odvolání města P. proti rozhodnutí býv. osk zamítl.

Zem. úřad, kterému bylo toto vyjádření předloženo, vyzval na to okr. úřad, aby se pokusil o dohodu mezi spornými stranami. Po ústním jednání, které se v důsledku tohoto příkazu u okr. úřadu konalo, bylo stanoveno, že věc bude ponechána v klidu, ježto se strany pokusí o dohodu, a že majitelé příslušných pozemků podají okr. úřadu do 14 dnů zprávu, zda na vyřízení věci trvají. Po uplynutí stanovené lhůty oznámily dopisem z 26. března 1931 Místní odbor Národní Jednoty Pošumavské a Tělocvičná jednota Sokol I. v P. okr. úřadu, že obec P. na jejich návrh na dohodu neodpověděla, a žádaly, aby zem. úřad učinil nové rozhodnutí na podkladě nálezu nss-u, projevujíce současně naději, že otázka náhrady za odstoupenou část pozemků nabude na přesném základě (po rozhodnutí zem. úřadu) rychlejšího spádu.

Nař. výměrem rozhodl na to zem. úřad v Praze, že vyhovuje odvolání obce P. z výměru býv. osk, pokud odvolání napadlo výměr býv. osk, jímž bylo zrušeno usnesení měst. zastupitelstva města P. na rozšíření L. ulice, neboť rozšíření toto je vyžadováno naléhavými zájmy komunikačními. Dále podotkl zem. úřad, že disposice obce podle § 6 stav. řádu, jež na dohlednou dobu může se týkati jen východní části ulice, jeví se zásahem spadajícím pod ustanovení § 20 stav. řádu. V takových případech se neukládá stavebníkům závazek postoupiti pozemek zdarma na ulici, což by se mohlo v daném případě v důsledku přeparcelace a stanovení nové stav. čáry předpokládati. V dalším dovodil pak zem. úřad z existence dosud platného regulačního plánu z r. 1895 i z místní situace, že jde v daném případě o regulaci, a odůvodnil konečně potřebu rozšíření ulice L., jak bylo měst. zastupitelstvem usneseno.

Stížnost, podaná městem P. proti tomuto rozhodnutí, směřuje — a to zřejmě oběma svými námitkami — toliko proti oné části výroku zem. úřadu, v němž tento úřad »podotýká«, že regulace provedená podle § 6 stav. řádu pro město Prahu, platného též pro P. (zákon č. 40/1886 z. z. čes.) jest zásahem spadajícím pod ustanovení § 20 stav. řádu s důsledky v téže normě vyznačenými, k čemuž se ještě dodává, že se »stavebníkům neukládá závazek zdarma postoupiti pozemek na ulici«.

Nss musil si nejprve položiti otázku, zdali tato část rozhodnutí zem. úřadu má povahu rozhodnutí neb opatření před tímto soudem nařikatelného, či je-li snad jen pouhým poučením nebo projevem právního názoru úřadu bez jakýchkoli právních účinků pro strany. Uváživ způsob textování i obsah sporné části a úzkou jeho souvislost s výrokem o šířce ulice, jakož i připojené právní poučení, jež označuje celek jakožto rozhodnutí konečné, shledal nss ve sporném výroku, stížností nařikaném, rozhodnutí ve smyslu § 2 zák. o ss, a to anticipované rozhodnutí podle § 22 stav. řádu, t. j. rozhodnutí o tom, zda pozemek pro ulici postoupený odevzdává se bezplatně či za náhradu.

Rozhodnutí taková vydává podle § 22 stav. řádu politický úřad zemský a lze se z něho podle § 129 stav. řádu a podle čl. 8 zák. č. 125/1927 odvolati k min. Rozhodnutí zem. úřadu o otázce postupu pozemku k ulici není tedy rozhodnutím poslední stolice správní a nemůže proto podle § 5 zák. o ss býti předmětem kognice nss-u. Slušelo by tudíž stížnost odmítnouti pro nepřípustnost.

Než podle poučení, k nař. rozhodnutí připojeného, je toto rozhodnutí v celku, tedy i s dodatkem právě zmíněným označeno jako konečné. Poučení toto je podle toho, co bylo řečeno, pokud jde o část rozhodnutí, stížností nařikanou, nesprávné. Ježto pak nesprávné právní poučení zakládá vadu řízení, jež je v daném případě vadou podstatnou, poněvadž st-lka byla jím uvedena v omyl a nevyčerpala pořad stolic správních, bylo rozhodnutí žal. úřadu v části v odpor vzaté zrušiti pro vadnost řízení podle § 6 zák. o ss, aniž měl nss příležitost vysloviti se o otázce, zdali je přípustno konati řízení podle § 22 stav. řádu ex officio, tedy i tehdy, nebyl-li spor podle odst. 3 § 22 stav. řádu jednou či oběma stranami na úřad vznesen.